

Женап, Белгия

Вторник, 24 март, 6:12 ч.

Люк Даниълс беше позволявал на един-единствен човек да го победи. Харолд Ърл Малоун, по прякор Котън. С изненадващ ъперкът, който го повали на палубата. На първата им среща. В бурните води на протока Йорезунд, който разделя северния датски остров Зееланд от южната шведска провинция Скания. При обичайни обстоятелства Люк щеше да отговори на удара със същото. Но не и в онзи ден.

– Май току-що си намери партньор за вечерта – каза му Малоун. – Мен.

– Ще ми дадеш ли назаем бележник и химикалка, за да си записвам всичко, което ще науча от теб?

– Винаги ли си толкова отворен?

– А ти винаги ли си толкова мил и любезен?

– Някой трябва да наглежда колежанчетата като теб, за да не пострадат.

– Не се тревожи за мен, старче. Мога и сам да се грижа за себе си.

– Мисля, че съм ти казал да не ме наричаш така.

– Аха. И аз те чух. И ти позволих да ме удариш веднъж безнаказано. Но няма да има повече.

Зелените очи на Малоун отправиха ясно предизвикателство.

Давай.

Люк му беше простил.

В живота му беше имало запознанства, които бяха започвали и по-зле. Но нито едно не беше оставило толкова дълбока следа.

Стига толкова размишления.

Беше време за действие.

*Люк понечи да излезе от наетото пежо, но спря, когато чу в мислите си шепота на Малоун – тих и благоразумен, подправен с щипка южняшки акцент: *Намали темпото. Не познаваш района. Остани за малко на мястото си, за да се ориентираш.**

Бързацият агент е изгубен агент.

Добре че си беше водил бележки наум.

Затова Люк остана зад волана и огледа тъмната улица пред него. Търпението не му идваше отвътре. Рейнджърите не бяха от хората, които седят и чакат нещо да се случи. Специалността им бяха директните действия и Люк така и не беше изгубил тази склонност. Беше искал да служи в армията още от деня, в който за пръв път забеляза косъмчета по брадичката си, и беше постигнал тази цел, като се беше отказал да следва в университет, беше се записал във въоръжените сили и беше завършил школата за рейнджъри. Беше служил десет години и беше участвал в три бойни мисии. След това трябваше да си намери работа и първият му избор беше ЦРУ. Фактът, че чичо му по това време беше президент на Съединените щати, трябваше да бъде предимство за него. Но Люк нито веднъж не беше искал помощ от Дани Даниълс.

Държеше да си заслужи всичко, което има.

И откри, че да влезе в тайните служби на ЦРУ е малко по-трудно, отколкото да попълни едно заявление за кандидатстване. Представи се добре на първото събеседване, но не се класира на следващия рунд. А след това му се обадиха от нещо, наречено „отряд „Магелан“. Чичо Дани го беше препоръчал на Стефани Нел, която беше създавала и оглавявала неогласения отдел за специални операции към Министерството на правосъдието. Но Стефани се изрази кристално ясно. Нямаше да има никакво специално отношение. Никакви оправдания. Люк трябваше да заслужи мястото си. С всяка своя крачка.

И той го направи. Изпълняваше всички мисии, както му беше наредено. Отрядът вече беше неговият дом.

Това пътуване до Белгия не беше по служба.

Не, тази малка екскурзия беше по лични причини.

Рю Емил Хек беше дълга по-малко от километър и се намираше в покрайнините на Женап. Къщите от двете страни не приличаха на домове в предградията, а на провинциални вили – предимно двуетажни, с остри мансардни покриви и тухлени стени с бяла мазилка. Улицата беше тясна, с павирани тротоари и малки спретнати дворове пред къщите, като всеки имот беше ограден с плътен жив плет, висок до кръста. На трийсетина метра от там в нощната мъгла блещукаше една-единствена лампа с кехлибарена светлина. С изключение на колата на Люк на улицата не бяха паркирани никакви други превозни средства.

Преди да пристигне, той беше проверил Женап в интернет и беше открил, че е град с около петнайсет хиляди жители, известен единствено с това, че в него може би се беше родил Годфроа дьо Буйон, предводителят на първия кръстоносен поход. Освен това градът беше само на десет минути с кола от мястото на битката при Ватерло. Това щеше да бъде интересно за Люк, защото обичаше военната история. Беше чел всички книги на тази тема, които беше успял да намери. Дали щеше да му остане време за едно посещение? Отговорът на този въпрос зависеше от онова, което щеше да открие в къщата малко по-надолу на отсрещната страна на улицата.

Шест часа по-рано беше получил есемес от една приятелка на име Джилиан Грийнфилд Стайн. „От рода Грийнфилд в щата Пенсилвания – обичаше да се шегува тя, – а не от този в щата Вирджиния. Онези са големи сноби.“ Джилиан не беше от заможен род, разбира се. Беше отраснала в обикновено семейство от средната класа в южната част на Пенсилвания. Човек никога нямаше да я нарече емоционална личност. Нещо повече, беше съвсем делова. Хладнокръвна и спокойна, със здрави нерви в здраво, тренирано тяло. Двамата бяха разменили няколко кратки есемеса.

Направих голяма грешка и имам нужда от помощта ти.

Каква грешка?

От онези, които не мога да поправя, и може би ще ме преследват заради нея.

Къде си?

Женап. Рю Емил Хек 18.

Мога да бъда там след няколко часа.

Благодаря. Господи, Люк, какво направих?

Последната реплика го накара да я потърси на мобилния номер. Но чу само съобщението за гласова поща. Следващите две обаждания от негова страна доведоха до същия резултат. Едно нещо изглеждаше ясно. Джилиан имаше нужда от помощ. Беше направила нещо, беше допуснала някаква грешка и сега беше разтревожена, че ще я преследват заради нея.

Люк прояви предпазливост в съобщенията, които разменяше с нея, по две причини. Първо, нямаше как да бъде сигурен, че от другата страна наистина е Джилиан. Може би това беше капан. И второ, нито един действащ служител от разузнаването няма да разкрие настоящото си местоположение просто така. *Стой от подветрената*

страна, обичаше да казва Малоун. Добър съвет. За щастие, Люк се беше наслаждал на кратък отпуск в Лондон след поредната мисия, преди да потегли обратно към Вашингтон. Затова успя да хване първия полет за деня от „Хийтроу“ до Брюксел, където взе едно пежо под наем, за да измине с него двайсет и петте километра на юг до Женап и адреса, който му беше изпратила Джилиан. И от двайсет минути насам наблюдаваше къщата.

Лампата на верандата светеше ярко, но прозорците на фасадата бяха тъмни.

„Господи, Люк, какво направих?“

– Стига толкова чакане, старче – промърмори той.

И посегна към дръжката на вратата.

По улицата зад него внезапно зави автомобил и фаровете му прорязаха ярка следа в тъмнината. Люк инстинктивно се сгъна на седалката, откъдето видя как бял ффорд транзит отби до бордюра на петнайсет метра от него и спря.

В този час? Това нямаше как да е нещо хубаво.

Задната врата на микробуса се отвори със замах. Вътре беше тъмно и не се виждаше нищо. Коего накара Люк да се усъмни веднага. Защо нямаше осветление на тавана? Появи се един силует, затвори вратата донякъде и прекоси улицата, за да стигне до отсрещния тротоар.

После човекът тихо подсвирна. Не беше нехайно подсвиркване по време на разходка, а по-скоро от онова, което трябва да привлече внимание. Мъжът направи още няколко крачки и подсвирна пак.

Люк разбра защо. Самият той беше използвал същата тактика. Непознатият подсвиркваше, за да провери за кучешки лай. Едно-единствено лаещо куче може да провали и най-добре планираната операция. Затова трябва да го накараш да се издаде предварително. Люк се сгъна още повече на седалката и се заслуша в стъпките, които отекваха по паважа. На всеки няколко секунди се разнасяше ново подсвиркване.

Но не и кучешки лай.

Стъпките спряха.

Мъжът беше застанал пред високия жив плет и беше вдигнал едната си ръка до устата. Тишината беше нарушена от краткото прашене на статично електричество, а после от думите:

– Чисто е.

От задната врата на микробуса изникна още един силует, този път с червена бейзболна шапка и съответната тениска. Други два силуета, облечени в тъмни гащеризони, го последваха навън и изтичаха до отсрещната страна на улицата в почти съвършен синхрон.

Като някакви проклети ниндзи.

Двамата се промъкнаха през живите плетове и спринтираха до къщата на Джилиан, където се сляха със сенките покрай стената. Трескавите ѝ есемеси звучаха параноично. Но се бяха оказали напълно точни.

Някой наистина я преследваше. И вече беше стигнал до тук.

Люк преброи четирима на улицата. Като се добавеше и един шофьор в микробуса, ставаха пет души. Явно бяха обучени и със сигурност бяха въоръжени. Шансовете не бяха на негова страна. Но за един рейнджър предизвикателствата бяха неустоими.

Подсвиркващия направи знак с ръка. Червената шапка пое от микробуса към къщата. Люк се протегна и загаси осветлението на тавана.

Подсвиркващия вече крачеше по-бързо, а ръцете му се движеха. Люк различи очертанията на пистолет със заглушител – при това от големите, горе-долу колкото кутийка безалкохолна напитка. Това оръжие беше толкова безшумно, колкото изобщо беше възможно. Без да откъсва очи от Подсвиркващия, Люк отвори полека вратата на колата и безшумно се измъкна навън. Приведен, отстъпи назад, промъкна се покрай задната броня на пежото, зави надясно и се позиционира зад мишената си. Беше трудно да се каже дали шофьорът на микробуса щеше да го види и да вдигне тревога. Нямаше значение. Люк се нуждаеше от пистолета на Подсвиркващия, за да изравни шансовете. Не носеше собствено оръжие. Това щеше да предизвика прекалено много въпроси и да му струва твърде много време при граничната проверка.

Той ускори крачка и се затича, за да скъси дистанцията. По-бързо. Почти стигна.
Сега.

Подсвиркващия така и не видя крошето, което се стовари право в слепоочието му и го повали в несвяст. Мъжът падна върху живия плет и потъна в него, така че се виждаха само краката му. Люк бързо ги натъпка в зеленината. После взе пистолета, провери пълнителя и след известно опипване в тъмното намери радиостанцията и слушалката на мъжа, която си сложи.

Един спокоен и премерен глас каза в ухото му:

– Готови за влизане.

Според Люк това означаваше, че не са го забелязали.

Перфектно. Но ситуацията всеки момент щеше да се промени.

Той се промъкна напред, спря до висока до кръста тухлена стена и надникна зад нея точно навреме, за да види как Червената шапка развърта крушката над входната врата. Верандата потъна в мрак. Мъжът приклепна пред вратата и се зае с ключалката. Люк видя другите двама мъже, нинджите, да завиват зад ъгъла на къщата. Подготвяха се за влизане. И двамата бяха въоръжени.

Това парти всеки момент щеше да започне. Наистина.

Люк чу тихо щракване, после входната врата на къщата се отвори. Червената шапка даде знак с ръка на своите хора и те се промъкнаха покрай стената до входа.

Джилиан трябваше да бъде предупредена.

Люк вдигна пистолета и изстреля два куршума в прозореца на горния етаж. Както и очакваше, изстрелите бяха почти безшумни, но в относителната тишина на улицата трясъкът на строшеното стъкло беше шокиращо силен.

Нинджите погледнаха нагоре и се прицелиха.

Зад друг прозорец светна лампа. Миг след това той отново притъмня.

Браво, момиче.

Джилиан беше служила в морската пехота, беше опитна в сраженията. Импулсивно беше светнала лампата, но опитът я беше накарал веднага да я изгаси. Нинджите се качиха по стъпалата, които водеха до входната врата. Люк вдигна пистолета, прескочи стената и се втурна в атака. Първият мъж хлътна през вратата, но вторият видя Люк и се обърна към него, като вдигаше оръжието си.

Люк го простреля два пъти в гърдите. Мъжът падна по гръб. Люк промени прицела си така, че да покрива вратата, втурна се към мъртвия нинджа, грабна оръжието му и влезе в къщата. Зад гърба му вратата на микробуса се отвори. Люк се обърна. Шофьорът заобикаляше предния капак, готов за стрелба.

Люк стреля. От двайсет метра в тъмното. И не улучи. Мъжът се хвърли назад и изчезна зад микробуса. От вътрешността на къщата се чуха три приглушени изстрела, последвани от силния гърмеж на огнестрелно оръжие без заглушител, втори изстрел и женски глас, който извика:

– Не мърдай. Хвърли го.

Джилиан.

По стъпалата изтрополиха стъпки. Последваха още изстрели, със заглушител и без заглушител. Истинска престрелка.

Нямаше време за преценка какво се крие зад входната врата. Люк нахлу вътре, насочил пред себе си и двата пистолета в търсене на евентуална мишена. Пред него имаше къс коридор с една врата от лявата страна, две от дясната и стълбище в дъното. На стълбището изникна сенчеста фигура.

Дуло на огнестрелно оръжие проблесна в оранжево. Касата на вратата до главата на Люк се пръсна на парчета. Той се наведе, втурна се напред и се хвърли през първата врата по коридора, докато в стената зад него се заби втори куршум.

На горния етаж стрелбата спря.

– Не, стой там. Прикривам те.

Отново беше гласът на Джилиан.

Един-единствен приглушен изстрел прониза мрака.

– Господи! – изкрещя Джилиан. – Не! Не!

Люк чу болката в гласа ѝ. Какво се беше случило?

После надникна зад ъгъла. Коридорът и стълбището бяха пусти.

Люк спринтира напред, спря за миг до втората врата, за да се увери, че зад нея няма никой, и продължи нагоре по стълбището до площадката, след която стълбището правеше завой надясно, за да стигне до горния етаж. Над него се разнесоха равномерни изстрели от пистолет със заглушител. Прикриващ огън? Целта му беше да не позволява на врага да се покаже. А в този случай? Врагът беше Джилиан.

Той видя над себе си парапет и нещо, което приличаше на студио без преградни стени. До парапета беше проснат Червената шапка и не помръдваше.

Оставаше само единият от нинджите.

Люк протегна ръце зад ъгъла и стреля два пъти. После се втурна нагоре по стълбището. Очертан на фона на бледата светлина, която се процеждаше през нещо като френски прозорци, нинджата беше приведен, наполовина коленичил, очевидно ранен.

Мъжът видя Люк и стреля два пъти.

Люк се хвърли по очи, претърколи се до стената и се надигна на колене. В момента, в който дулото на пистолета му се показа над ръба на стъпалата, Люк откри огън. Влачейки крак, нинджата стигна до остъклените врати и ги отвори. Един от изстрелите

на Люк попадна в гърба му и мъжът политна на балкона навън, откъдето се преметна право през парапета. Няколко секунди по-късно Люк излезе там и погледна надолу. Нинджата пълзеше през тревата.

– Спри! – извика Люк.

Нинджата продължи.

Люк даде един предупредителен изстрел точно пред него, с което го накара да спре. Мъжът вдигна глава и погледна нагоре.

Чуха се два изстрела от пистолет със заглушител. Тялото на нинджата се разтърси и се свлече неподвижно на тревата. Един самотен силует – на шофьора, предположи Люк – стоеше до микробуса с насочен пистолет. След като беше застрелял един от своите, той скочи в автомобила, запали двигателя и се отдалечи. На Люк му трябваха две скъпоценни секунди, за да осъзнае какво беше видял и да съсредоточи отново. Проблемът беше решен. Но...

Той влезе вътре и подвикна:

– Джилиан.

Отговор нямаше.

– Люк е. Кажете нещо. Всички са мъртви. Останахме само ти и аз.

Той чу далечни полицейски сирени. Провери дали Червената шапка наистина е мъртъв, после прекоси помещението, разделено от половин стена на кът за четене до вратата на балкона и спалня. На пода в долния край на леглото имаше голямо петно кръв и следи, които го отведоха до затворена врата.

Още веднъж.

– Джилиан, Люк е. Вътре ли си?

Той застана от лявата страна на вратата, завъртя дръжката и бутна вратата, за да се отвори.

– Не стреляй, влизам.

Люк се озова в малка баня. На плочките на пода лежеше възрастен мъж по пижама с дупка от куршум в главата. Зад трупа имаше отворен прозорец, пред който се развяваха бели дантелени завеси.

Джилиан беше изчезнала.